

Opus ξ

tidsringarna har
kokat sönder och bleknat bort,
ersatts av andra
förseglade kammare

~

du halade din kropp
upp på en tron som inte kan hålla dej
kallade det för
utveckling som måste ske

~

springbrunnen
under ditt svarta hår
förgiftad varje år
hink efter hink bärs bort

~

de utslitna spadarna
uppställda bakom varandra i
sju led
förknippade med ditt bäcken
du ber mej
rensa upp lite här

~

vi sparkar undan
stolarna
vänder på bordet
ränner varsitt bordsben
genom varandras

mikrofonmembran
varsitt
oljar vi utstuderat
låter det
dra in

~

din orientaliske härskare
höjer insatserna
ytterligare en gång
säck efter säck
bärs fram

~

stänket när du tränger igenom
täcker en del av oss
med en hastigt falnande
doft

din ena tumnagel
under skalet
på pomeransen
som en utled
skarprättares redskap

eldskrift på insidan
av skalstycket du lyfter bort
och låter falla

fruktkroppen som i audiens
i din handflata, anhåller vördnadsfullt om
att få falla ihop inuti sej själv
bli neutronstjärnan
för din mun

~

du hasar tungt ned
från en tron som inte kan hålla dej

kupar handen bakom Björnvaktaren
blåser ut
kallar det
straff som måste utdömas,
som måste vinna laga
kraft

~

någon som
blev inbyggd och
alltid har stått här i rummet
hållit en
ruttnande cyklamen
för att ha någonstans att göra av
händerna
börjar utan förvarning
bära ut
säck efter säck med
innebörd

~

efterbrännkammaren
du kallat världen
kommer in, sjunker ned
viskar till dig
att du måste sluta gråta nu
att det bara är en dröm

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tomas Söderlund med Poeter.se id #19761 innehar upphovsrätten